

POVOLÁNÍ I LÁSKA A VÁŠEŇ

Venku poletovaly bělostné vločky sněhu a zavířily vřady ještě před oknem, jako by chtěly efektně zakončit svůj nebeský tanec, než dopadnou na nevlnitou městskou dlažbu. A v téže chvíli zakroužil uvnitř místnosti černý stvol, aby se též něžně a s mdivým pažím snesl k zemi. Ale ne, není konec kouzelnému pohybu tanečnice, který jen básník dovede vyjádřit:

V tom ale touha,
vážky kmit,
i ohně proud
ti sílu vrací,
zpod pat ti ulétají ptáci –
a pohyb, samý aksamit,
jakoby vítr, jenž se rouhá,
i do tvých údů začal dout,
a pohyb tvého srdce zdvih,
a pohyb, dávná duše touha
svět celý v krvi obeplout –
do hvězdných drah tě, čirou, vznáší
a ty, ty víříš v nich.

Vítr pohybu náhle utichl a sólistka baletu Státního divadla v Brně Věra Vágnerová v černém, cvičebním trikotu si v přestávce zapaluje cigaretu. Podíváš se na její štíhlou postavu a vyvstane ti před očima jemná Julie, jak tančí vstříc svému Romeovi. Při světové premiéře tohoto baletu v Brně, těsně před válkou, představovala Věra Vágnerová na scéně malé pážátko a za deset let ji obdivovali diváci už jako Julii s Romeem.

Baletní řemeslo je těžké a začínat se musí časně v mládí. Věra Vágnerová vtančila do baletního života již ve čtyřech letech v baletní škole Ljuby Kvasnicové a ještě jako sólistka baletu pokračovala ve studiu u dr. M. A. Tymichové, aby pak rostla v dokonalou tanečnici pod vedením světoznámého mistra Ivo Váni Psoty. Nejde jen o to, osvojit si taneční techniku,

ale navíc se musí každá role tančit se srdcem. Takový projev pak dovedou ocenit diváci. Výteční brněňští sólisté slavili už úspěchy i za hranicemi. Nedávno v Berlíně a nyní se připravují do Lipska.

Věra Vágnerová (ač sama mladá) učí mladé adeptky tance na konservatoři a ty nejmenší v baletní škole při Státním divadle v Brně. Říká: „I my kolikrát nadáváme jak se nadřem, ale být bez divadla – to není život!“ Divte se pak, že tanec jako povolání i láska a vše, zcela vyčerpává veškerý čas i zájem Věry Vágnerové, žijící pohybu a jeho gracií. Když večer ve světle ramp sledují diváci se zatajeným dechem její proměny – v motýla i ptáka – netuší, kolik energie a kolik desítek a set hodin námahy je zakleto do jednoho, jediného lehkého pohybu paží, těchto křídel každé tanečnice. VĚRA MIKULÁŠKOVÁ

KRESBY VĚRY FRIDRICHOVÉ

PŘIDALI JSME JEN TITULKY...

DNES JEN K INZERÁTŮM

STOLY TAKY?

Němčině, franc. a angl. úspěšně vyučuji i dopoledne. Děti i ostatní předměty... Svobodné slovo

ZAČ TOHO NÁJEMNÍKA?

Rodinný domek, 3. pok., s 2 zahrádkami, dvorem a nájemníky prodám... Svobodné slovo

PŘIJEL Z ORIENTU?

Muž a 15 žen hledá domácí práci na zimní období... Lidová demokracie

MÍSTO ŠLOFKA VOLEJBAL

Intel. hospodyně – slušnou, dobrou kuchařku přijmu. Zn.: „Sportovkyně vítána“... Lidová demokracie

PĚKNĚ DĚKUJEME – ALE NECHCEME!

Děkuji lékařům a všem sestřím z odd. 12 za péči o mého manžela v době jeho nemoci. Děkuji též všem, kdo ho doprovodili na jeho poslední cestě. Rovnost

VIDA – KANIBALY!

Která int. paní by uvařila a vypravovala 1 dítě do školy, druhé do školky. Rovnost

SPÍ SE NA CIHLÁCH

Prodám stavební parcelu s jednou místností k obýváním se stavebním materiálem... Práce

TO JE TEDY DOST DRAHÉ

Prodám nové dámské kolo s veškerým vybavením za 550 Kčs. Nabídka pod zn.: T r o s k y. Cesta míru

OSUDY DOBRÉHO VOJÁKA ŠVEJKA VE SVĚTOVÉ VÁLCE

10

Podle Jaroslava Haška vypravuje a ilustruje Jos. Lada.

1. Pozdě v noci čekal Švejk na nadporučíka Lukáše. Byl u něho sluha majora Wenzla, Mikulášek. Mikulášek seděl na stole. Vtom se otevřely dveře a vstoupil nadporučík Lukáš a sedl si naproti Mikuláškovu, který se tak lekl, že zapomněl seskočit se stolu. „Jak se jmenujete?“ zvolal nadporučík. Mikulášek mlčel, vyděšeně se díval na Lukáše a salutoval. „Švejku, přineste revolver!“ komandoval nadporučík. Mikulášek chtěl seskočit, ale nemohl. Konečně mu Švejk pomohl. Stáhl ustrašeného Mikuláška se stolu a vynesl ho ven.

2. Když se Švejk vrátil, projevil nadporučík Lukáš přání si s ním promluvit. „Nemusíte zase stát tak pitomě hapták. Sedněte si, Švejku! Držte hubu a dávejte pozor! Víte, kde je v Király Hidě Sopronyi utca? Číslo 16? Hergott, neříkejte poslušně hlásím. Tam bydlí Maďar Kákonyi. Že nevíte? Kruci laudon! Zítra ráno půjdete a odevzdáte paní Kákonyiové ode mne psaní. Je to věc náramně důležitá, Švejku. Já se na vás úplně spoléhám, že odevzdáte to psaní v pořádku a diskretně! A přineseš odpověď! A teď jdu spat!“

3. Když nesl dopis, potkal Švejk náhodou starého sapéra Vodičku. „Kam máš namířeno?“ otázal se Vodička. „To je tajemství.“ odpověděl Švejk, „ale tobě, jako starému kamarádovi, to svěřím.“ A vysvětlil mu všechno dopodrobna. „To jdu s tebou, Švejku.“ rozhodl se hned Vodička, „bude to bezpečnější! Na ty kluky maďarský se musí jít vstřet!“ – „Ale, Vodičko, jedná se přece vo ženskou!“ – „Plácnu taky ženskou, mně je to jedno!“ A v průjezdě dodal Vodička tiše: „Uvidíš, že nám ten kluk maďarská nedá žádnou práci!“

4. Zazvonili, a když se objevila služka, dal jí Švejk dopis s podotknutím: „Der Frau ein Brief, aber halten Küschen! Ich Antwort warten hier in die Vorzimmer!“ – Z pokoje, kam služka odnesla dopis, bylo slyšet hluk a křik. Nato se rozletěly dveře a do chodby vběhl pán, mávaje dopisem. „Wo ist der verfluchte Kerl, welcher dieses Brief gebracht hat?“ – „Pane, ten dopis jsem psal já,“ řekl Švejk slavnostně. Rozčilený pán se chtěl vrhnout na Švejka, ale Vodička mu podrazil nohu, vytrhl psaní a shodil ho se schodů.

5. Švejk zvedl ubrousek, který pán ztratil, a slušně zaklepal, vešel do pokoje. „Přináším vám ubrousek,“ řekl měkce paní Kákonyiové, která brečela na pohovce, „moh' by se pošlapat.“ Zasalutoval a odešel. Na ulici bylo rušno. Pana Kákonyiho polévali v průjezdě vodou. A uprostřed ulice bil se jako lev starý sapér Vodička proti několika honvídům, kteří se zastali svého krajana. S Vodičkou bojovali několik českých vojáků. A Švejk ani sám nevěděl, jak se do toho dostal a jak se mu do ruky dostala hůl nějakého diváka.

6. Trvalo to hezkou chvíli, ale všechno pěkně má taky své konce. Přišel „bereitschaft“ a sebral to všechno. Švejk šel s hůl, která byla komandantem bereitschaftu uznána co corpus delicti. Švejk šel spokojeně vedle Vodičky, máje hůl jako flintu na rameně. Starý sapér Vodička po celou cestu tvrději mluvil. Až teprve když vcházeli na hauptwachu, řekl zasmušile Švejkovi: „Nepovídá jsem ti to, že Maďary neznáš?“